

Ved den grå Moulmein Pagode, med sit blik mod havets blå,
sidder der en Burma-pige, det er mig hun tænker på.
Hvisker palmesuset ikke, synger templets klokker ej:
Kom igen, soldat fra England, kom igen til Mandalay!
Kom igen til Mandalay, ad flotillens gamle vej,
husker du pagajens dunken fra Rangoon til Mandalay?
Oh, den vej til Mandalay, fuld af flyvefisk i leg,
og hvor solen brød som torden frem bag Kina-bugtens kaj!

Når hver rismark drev af tåge, og det led mod solnedgang,
greb hun i sin lille banjo, og Kulla-lo-lo-lo hun sang
Kind mod kind vi sad og så på bugtens både, stavn ved
stavn
så den store hathi gøre som en tømmerlæmper gavn.
Stable teaktræ favn på favn, i den sjip-sjap-våde havn,
hvor der var så tavst, jeg næppe turde viske hendes navn.
Oh, den vej til Mandalay, fuld af flyvefisk i leg,
og hvor solen brød som torden frem bag Kinabugtens kaj!

Sejl mig ud der øst for Suez, der hvor sidste mand er først,
hvor de ti bud ikke gælder, og hvor folk kan føle tørst.
For nu kalder templets klokker, og jeg ønsker kun, jeg lå
ved den grå Moulmein Pagode og betragted havets blå.
Ak, den vej til Mandalay, hvor flotillen tog den vej,
med de syge under solsejl, da vi gik til Mandalay!
Oh, den vej til Mandalay, fuld af flyvefisk i leg,
og hvor solen brød som torden frem bag Kinabugtens kaj.